

РЕШЕНИЕ

№ 1306

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11912** по описа за **2021** година докладвано от съдия Христо Минев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. Е. Т., срещу Решение от 26.08.2021г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав, постановено по НАХД № 3496/2021г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 513р-105321/07.12.2020г., издадено от Директора на СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300.00лв. за извършено нарушение на чл. 209а, ал. 4 пр.2 вр. ал.1 от Закона за здравето /ЗЗдр./ във вр. с чл. 63, ал. 4 от ЗЗдр., вр. т.7 от Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на Министъра на здравеопазването.

В касационната жалба са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт поради постановяването му в нарушение на закона и при съществени процесуални нарушения. Твърди, че СРС не е обсъдил всестранно и обективно всички събрани доказателства, преди да постанови своето решение. Твърди, че му е нарушено правото на защита и по-конкретно правото му да участва във въззивното производство, като не е бил редовно призован за датата на съдебното заседание. Касаторът счита, че процесната Заповед на Министъра на здравеопазването не следва да породи правно действие, тъй като не е била обнародвана в Д.В. Счита, че заповедта на Министъра на здравеопазването не е общ, а нормативен административен акт.

Твърди се също, че неправилно е посочена за нарушена разпоредбата на чл. 209а от ЗЗдр. Моли се процесното решение да бъде отменено и постановено друго, с което процесното наказателно постановление да бъде отменено. По съществото си възраженията не се отличават от тези, които са направени пред СРС.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се явява лично и с адв. П., който поддържа касационната жалба и моли за отмяна на решението и отмяна на НП. Моли за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, което следва да бъде определено служебно от съда в минимален предвиден от закона размер.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, се представлява от ю.к. П., която оспорва жалбата и по същество моли жалбата да бъде оставена без уважение. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Депозирани са и писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото се установява, че на 30.10.2020г. около 11.00ч. , жалбоподателят се е намирал в [населено място] на Метро станция „Западен парк“, в закрито обществено място – транспортно средство за обществен транспорт метро и не е поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата, в условията на обявена в Р България извънредна епидемична обстановка с Р. №325 и удължена с Р.№378, Р. №418, Р. №482, Р. №525, Р.№609 и Р. №673, на изпълнява въведена на основание чл.63 ал.4 от ЗЗдр. Със заповед на Министъра на здравеопазването №РД01-609/21.10.2020г., т.7, с която всички лица, когато се намират в закрити обществени места са задължени да носят защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция.

Преценено е било, че Р. Е. Т. виновно е нарушил чл.209а ал.1 от ЗЗдр.

За направената констатации бил изготвен АУАН, както и, че при неявяването им, АУАН ще бъде съставен на юридическото лице.

В. К. се я №315388/30.10.2020г. в присъствието на нарушителя. При връчването на акта, жалбоподателят не е направил възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП №513р-105321/07.12.2020г., с което на основание чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр., на Р. Е. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за нарушение на т. 7 от Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на Министъра на здравеопазването, във вр. с чл. 63, ал. 4 от ЗЗдр.

НП е връчено на бащата на жалбоподателя живущ на адреса, на 18.01.2021г.

За изясняване на делото от фактическа страна, СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитал актосъставителя и свидетел на проверката.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение № 20177335 от 26.08.2021 г., по НАХД № 3496/2021г., с което е потвърдено НП №513р-105321/07.12.2020г., издадено от Директора на СДВР, с което на Т. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300.00лв. за извършено нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето /ЗЗдр./ във вр. с чл. 63, ал. 4 от ЗЗдр., във вр. с т.7 от Заповед № РД-01-609/21.10.2020г. на Министъра на

здравеопазването.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Р. Е. Т., допустима жалба.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Правилен е изводът на районния съд за липса на формални предпоставки за отмяна на наказателното постановление. При реализирането на административнонаказателната отговорност на Р. Т. не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до опорочаване на производството. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН.

АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани с нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателя да разбере какво е нарушил.

Настоящият касационен състав намира за необходимо да отбележи, че чл. 209а ал. 1 от ЗЗ съдържа състав на административно нарушение. Обстоятелството, че административнонаказателната разпоредба препраща към общ административен акт (в случая Заповед № РД-01-609/21.10.2020г. на министъра на здравеопазването) относно въведената и нарушена/неизпълнена противоепидемична мярка, не означава, че с този акт са въведени административни нарушения. Напротив, това е акт, с който

са въведени определени задължения за неопределен брой лица – спазването на изброените в тях противоепидемични мерки. Неизпълнението на тези задължения обаче е въведено като административно нарушение с нормативен акт – Законът за здравето.

При правилно установена от СРС фактическа обстановка, настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно. Софийски районен съд по съществуващото на спора и във връзка с изложените в жалбата доводи е развил правилни съображения, които напълно се споделят от настоящия състав. Настоящият касационен състав напълно споделя както мотивите, така и крайният извод на първоинстанционния съд.

Касационната инстанция споделя извода на районния съд относно безспорната установеност на процесното нарушение. Съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗЗ при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната. В изпълнение на това правомощие, в условията на обявено извънредно положение, с т. 7 от Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на Министъра на здравеопазването на територията на Република България, считано от 22.10.2020г. до 30.11.2020г., е въведена следната противоепидемична мярка: задължение за всички лица, когато се намират в закрити обществени места, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, които се използват съгласно препоръките в приложение № 3. Към 30.10.2020г. Заповед РД-01-609/21.10.2020г. на Министъра на здравеопазването е валиден общ административен акт, установяващ задължение за гражданите да носят защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, когато се намират в закрити обществени места. При действието на тази заповед Р. Т. се е намирал в закрито обществено място – метро станция в [населено място], като не носи защитна маска за лице, която да покрива изцяло носа и устата, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, въведено с акт по чл. 63, ал. 4 от ЗЗ, изрично посочен в правната квалификация на деянието, дадена от административнонаказващия орган, поради което правилно е ангажирана отговорността ѝ на соченото основание чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр. и правилно е наложено административно наказание „глоба“ в минималния размер от 300.00 лева.

Предвид характера на нарушението и обществените отношения, които то засяга, не се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Извършено е в условията на извънредна епидемична обстановка, поради пандемията от COVID-19, като засяга обществените отношения, свързани с опазване на най-висшите ценности - живота и здравето на гражданите. Без значение е дали има или няма настъпили от нарушението вредни последици. Противоепидемичните мерки са въведени за предотвратяване увреждане на здравето на околните, при това поради непосредствена опасност за живота и здравето им от епидемично разпространение на заразна болест - потенциален риск за живота на гражданите, поради което неизпълнението им не би могло да бъде определено като "маловажен случай" при липсата на каквито и да са обстоятелства, които конкретно да характеризират случая с по-ниска степен на обществена опасност.

Съдът не откри допуснатото процесуално нарушение свързано с призоваването на жалбоподателя за участие във въззивното производство. По делото са представени доказателства, че жалбоподателят е търсен на посочения в АУАН и НП адрес в

[населено място], на 30.03.2021г., на 11.04.2021г. и на 07.05.21г. и 11.05.2021г. и не е намерен. На същия адрес по-рано е бил открит бащата на жалбоподателя и на него е връчено НП, със задължение да го предаде на сина си.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че Решение № 20177335 от 26.08.2021г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав, постановено по НАХД № 3496/2021г. е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, касационната инстанция счита, че разноси на касатора не следва да бъдат присъдени.

Следва да се уважи искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което предвид предмета и сложността на делото следва да се определи в границите на предвидения минимум от 80.00лева, на основание чл.63д ал.5 вр. ал.4 от ЗАНН.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XIII-ти касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20177335 от 26.08.2021г. на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав, постановено по НАХД № 3496/2021г.

ОСЪЖДА Р. Е. Т. с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР – С. сумата от 80.00лева за присъденото юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.